

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Actorvm Ecclesiae Mediolanensis, Pars Tertia - In Qva, Liber Memorialis Ad
populum Ciuitatis, & Dioecesis Mediolanensis, A Beato Carolo Borromaeo
Titvli Sanctae Praxedis compositus continetur

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Eius studium contemplationis, precationisque. cap. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10502

menta; quibus sacrum vestitum traderet nouitæ virgini. rem conficit: concionem habet ad sacrum cœtum: demum post duas, op inor, horas, cū exisset; vocat, negotiumq; admittit. res ita se habuit, vt opportuna fuerit ea dilatio. eundē se præstitit, cum in ædibus seminarij in re nō ita magni momenti, sed sacra occupatus esset; nunciisque Roma, quem magno desiderio expectabat, ob negotium grauiissimum aduenisset. nisi enim re perfecta, quam in manibus habebat; nuncio aditum non dedit. Indecorum iudicabat rebus sacris interponere, sacrove loco admittere quidquam externum: sed simul etiā voluntate, ac desiderio reprimendo se exercebat; in quo studio, licet de re non magni momenti agatur, magnū tamen ad virtutem esse momentum existimatur. si de sacris reliquijs, alijve rebus eiusmodi, vt sæpe fit, aliquando dubium aliquod incidere; in eam partem semper propendebat, quæ religiosior videretur, & magis pia. Antiquitati, maiorumque consuetudini plurimum tribuebat. Si ecclesiam videret religionis gratia; quoniam sunt loca sæpe, vel sacella plura, quibus varijs de causis vulgo cultus adhibetur; adibat omnia diligenter, & vel rudiorum hominum piam consuetudinem in eo imitabatur.

Huius studiū
contemplationis, pre-
cationisq;
CAP. XIV.

Deum orandi, diuinaq; meditandi studiofissimus fuit. cui studio cum se tradiderat, ita mente atque animo solebat hærrere, atque ita si tempus daretur, in intimas rerum spiritualium cogitationes sese conieiebat; vt ab alijs omnibus, vir incredibiliter occupatus, sese abstractum præberet. id ipsi partim etiā ob vehementis applicationis, occupationisque in omni genere consuetudinem eueniebat; de quo iam attigimus. cum interdum negotijs distineretur; nocturnum tempus ad orandum sumebat. cum-

que magni momenti res incidebant; ipsas noctes precando consumebar. locum ad eum vsum sibi parauerat, vsitato sibi cubiculo proximum; ita remotum, vt aliquis familiarium tamen sæpe gemitus exaudiret. Præter has quotidianas exercitationes; tum extraordinarias quoque multas, quæ præcipuum studium, spatiumque longius requirebant: bis in anno saltem ab vrbe discedebat, seque in remotis, solitarijsve locis colligens, plures dies totos ab omni alia occupatione liber, tum superioris temporis errata dolebat; tum sese spiritualibus, diuinisque contemplationibus ad maiorem sanctitatem incitabat. quæ de re supra non semel attigimus. Inde autem cœlesti pabulo refectis animi viribus, ad sua curricula recens, alacrisque descendebat. Præterea vero, quod perpetuæ supplicationis genus existimatur; quascumque res ageret; ita se comparabat, vt neque diuinæ præsentia memoriam, neque motuum animi sui custodiam desereret: cum idem tamen, quæ essent in manibus, tam perfecte tractaret; ac in omnes cuiusque rei partes tam acriter, vt diximus, acie mentis penetraret; vt nihil fieri posse videretur accuratius videbatur autem, si quis attenderet, in ipsa rerum tractatione interdum modico spatio, ab ijs quæ agebat, mente abstrahi; alias subito commoueri, speciem flentis nonnumquam præ se ferre. Ex eadem vigilantia, suiq; ipsius custodia fiebat; vt quidquid ad eum quis afferret, paratum animo semper, semper cautum inueniret; ne vlla re, vel nimis commoueretur, vel offenderet aliquo modo. Episcopo, dicebat, vtpote rebus sacris administrandis assidue occupato, eam maxime custodiam conuenire: ne actio à spirituali meditatione penitus vniquæ distraheretur. Itineris tēpus ita cōtinebat, vt nisi quis

quis interim audiendus, vel cum aliquo esset colloquendum; in rebus diuinis semper animum defigeret; atque ita raperetur, vt pene sensuum intermitterentur officia. In Deciana via, cum iter noctu, densissimis tenebris faceret, & in foueas quasdam delapsus esset; mula super eum iacente, comitibus visus est, & in primis Cæsari Speciano, qui nobis postea Episcopus narrauit, ita permanisse in meditatione sua; vt ne de exitu quidem cogitaret; donec comites accensis facibus regressi, eum nihil querentem, aut dicentem, extraherent. madidus vero, ac lutulentus nihilominus hilari vultu Mediolanum venit. interdum ita mula offendebat, vt procumberet. ipse vero, nisi corrueret penitus, nihil plerumque animaduvertebat. A rebus nouis nunciandis, vel audiendis abhorrebat: præcipuum importari dicebat ex ea curiositate, spirituales vitam agentibus detrimentum. si quid ab amicis absentibus nunciaretur, noui quod ad munus suum minime putaret pertinere; nihil, aut quantum officio seruando solum necesse esset, respondebat. quod satis docent eiusmodi litterarum responsiones eius breuissimæ. si quis quacumque dignitate adiret salutandi causa; & de rebus eiusmodi vel percunctaretur, vt vulgo fit, aut referret; ipse vel tacebat, vel alium, eumque vtilem sermonem inferebat. Ita se a rebus humanis auertebat; vt frequenter dies, & pene menses, qui agebantur, ignoraret. Sed vitæ postremo tempore multo magis incitatus, ita sacris cogitationibus, contemplationibusque deditus erat; vt aliquid etiam operæ necessariæ, suæ subtrahere videretur administrationi; illius operæ salutem, quæ ministris, alijsque audientibus, qui consulerent, danda erat. omnino ab eiusmodi studio nullo modo videbatur posse diuelli. quo tem-

pore, quæ Christus Dominus pertulit, ea diligenter ad meditandum per particulas distribuisset, viamque & rationem meditandi, precandique composuisse commemorauimus. De cetero ita contemplationem coluit, vt actionem semper, salutemque mortalium respiceret. itaque si qui a rebus publicis abstinere; quieti se tradere; sibi que tantum, licet sanctè, viuere vellent; his haud facile concedebat. ægreque adducebatur, vt cuiquam manus imponeret, si privati spiritualis fructus tantum gratia id peteret, ac non certæ ecclesiæ, certoque muneri vellet addici, cuiusque diuino publice operam dare. ad eam rem tum sacris legibus in primis mouebatur; tum sensu quoque suo; qui sacros homines prodire; in negotijs sacris versari; de plurimis ad salutem benemereri; ad Antistitis iussus paratos se, facilesque præbere: neque otium, neque spirituales quietem, ac ne illa quidem, quæ ad victum necessaria essent, respicere: incommoda, & difficultates: locorum, munerumque mutationes pati, omnes volebat, atque hortabatur: eos maxime, quos licet probos, & diuinarum rerum studiosos: sibi tamen libenter parcere: arbitrij sui, potestatisque ius studiose cõseruare: ipsi, quæ ipsi sentirent adhaerescere, alijs vero difficile assentire, videret. Cum ita ipse affectus, animoque paratus esset: ad eandem sententiam maxime conformari cupiebat clericos suos: & eos cū se offerret occasio singulari quodam ad id studio erudiebat.

Domesticos suos, vel clericos elegit, vel eos, qui essent in clericorum instituta, disciplinamque propensi. omnino autem eos, qui virtute, officijs, consuetudineque quotidiana, Deo dicatis viris essent, quàm aulicis similiores. curabat eam rem, cum aliquem recepturus erat, per hominum probatæ fidei testimonia: sed

Familia, &
in ægrotos
misericordia.

CAP. XV.

ipse